

Розіяла перший

Амелія Гейвуд втупилась у велику купу розпакованих коробок, що лежали в кутку її нової спальні.

— Навіть не знаю, з чого почати! — вигукнула вона.

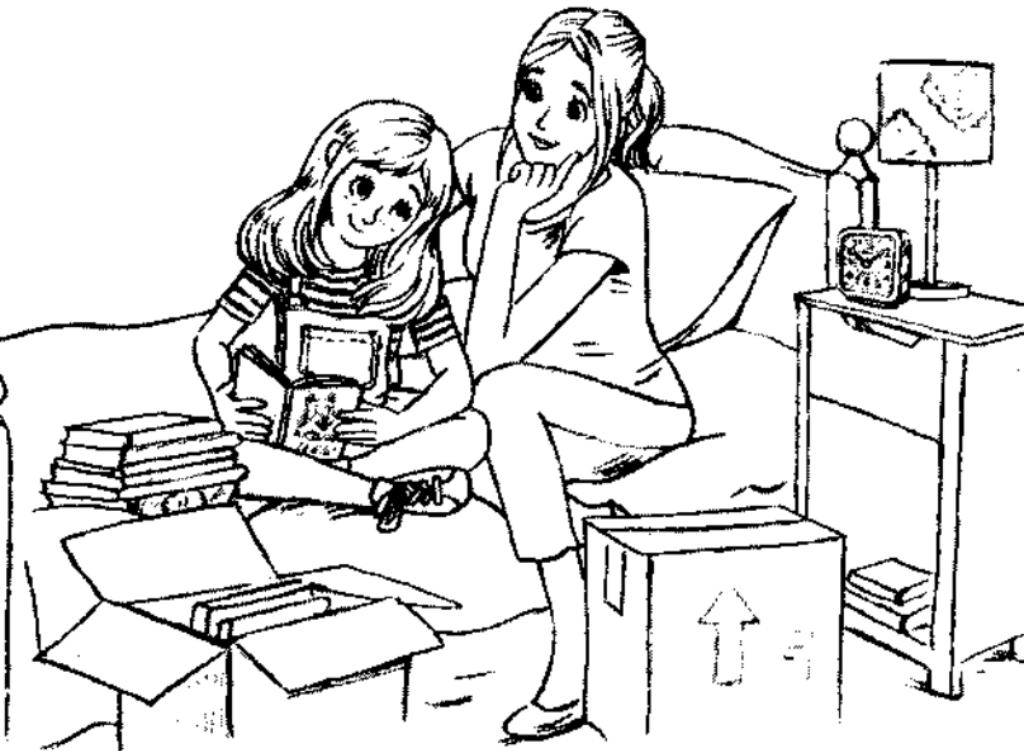
— Просто не поспішай, — відповіла мама. А тоді відкрила одну з коробок і витягла звідти кілька

улюблених книжечок Амелії про тварин.

— Ось, — мовила вона, передаючи їх доњиці. — Може, почнеш із цього?

Амелія взяла книги, аж раптом її охопила туга за домом. Дівчинка сіла на ліжечко й сумно зітхнула.

Мама вмостилася біля донечки й обійняла її за плечі. Матусині очі, такі ж сині, як і в Амелії, тепло усміхалися.

— Це трохи дивно, правда? — м'яко спитала вона. — Не хвилюйся: тут, із бабусею, нам буде дуже добре, обіцяю.

— Я знаю, — відповіла Амелія, щосили намагаючись приховати свій смуток. — Усе гаразд, мамо. Я розпакую інші речі, добре?

Мати поцілувала донечку в маківку і пішла сходами вниз. Амелія глибоко зітхнула й обережно поставила книги про тварин на полицю над ліжком. У їхній старій домівці книжкові полиці були розташовані коло дверей. Дівчинка намагалася не згадувати тамтешню спальню — таку рідну, зі шпалерами в горошок і зірочками-наліпками на стелі. Та це було дуже складно. Утім, у новій кімнаті

Амелії теж багато чого подобалося: це і диванчик з подушками, влаштований на підвіконні, і похилений дах. Дівчинка завжди полюбляла приїздити сюди на гостину до бабусі. Однак то був не її дім.

Амелія продовжила розбирати коробки. На полицю біля комп'ютера, до журналів, вона поклала ігрову приставку, а планшет із мурчаком на чохлі — до шухляди. Та навіть з усіма цими її особистими речами кімната досі здавалася чужою.

Амелія стисла губи. Друзі і все, до чого вона звикла, лишилося в Йорку. Навіть тато, адже вони з мамою розлучились. «І як мені житиметься тут, у Велфорді?» — думала дівчинка. Чи знай-